

ת"פ (רמלה) 32460-12-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (רמלה) 32460-12-23 - מדינת ישראל נ' פלונישלום רמלה

ת"פ (רמלה) 32460-12-23

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד תמיר

בית משפט השלום ברמלה

[03.11.2024]

כבוד השופטת רבקה גלט

גזר דין

העבירות

הנאשם, כבן 36 שנים, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של תקיפת בת זוגו הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תיאור העובדות הוא כי ביום 10.12.23, בשעה 22:28 או בסמוך לכך, שב הנאשם לביתו כשהוא תחת השפעת אלכוהול, והתפתח דין ודברים בינו ובין בת הזוג (להלן: המתלוננת), בעניין חינוך הילדים. באותן נסיבות, כשעברה המתלוננת לידו בכיוון המטבח, היכה בראשה, והיא הסתחררה ונפלה ארצה. בעודה שרועה על הרצפה, הנאשם המשיך והיכה אותה ברגליו וידיו, תוך שהיא מנסה לאחוז בידיו על מנת להגן על עצמה, והכל לעיני ילדיהם הקטינים הבוכים. כתוצאה, נגרמו לה חבלות סביב מצחה, ובפניה, וכן המטומות ונפיחות. כמו כן, נגרמה חבלה באצבע 5 והיא פונתה באמצעות מד"א לבית חולים, שם בוצעו רדוקציה סגורה וחבישה של האצבע בשל חשש לפריקה. באותן נסיבות הנאשם עצמו נחבל בכך שנגרמו לו נפיחות במצחו ושריטה בגבו.

השתלשלות העניינים ותסקירי שרות המבחן

כתב האישום הוגש בהליך דחוף, בד בבד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים, אך ביום 25.12.23 שוחרר הנאשם בתנאי איזוק אלקטרוני.

בתחילה כפר הנאשם בעובדות, והתיק נקבע לשמיעת הוכחות. אלא שביום 9.5.24, הודיעו הצדדים על הסכמה דיונית, לפי תוקן כתב האישום כאמור, ונמסר לבית המשפט כי הוסכם שתיבחן התאמת הנאשם לבית המשפט הקהילתי. זאת, בשל חומרת העבירות מחד, וקיומם של צרכים טיפוליים מאידך, ובשל העדר עבר פלילי. באותו דיון ביקש ב"כ הנאשם בין היתר, כי מותב זה ידון בתנאי שחרורו ויורה על הסרת האיזוק. לבקשה זו לא מצאתי לנכון להיעתר על אתר, והוריתי כי הסוגיה תיבחן על ידי שרות המבחן, אשר יביע עמדתו גם לגביה, לצד בחינת ההתאמה להליך קהילתי.

ביום 2.7.24 הוגש תסקיר, המתאר את דמותו של הנאשם כבן לעדה האתיופית שעלה ארצה עם משפחתו בהיותו נער. הנאשם שירת בצה"ל ולאחר שחרורו עובד כנהג משאית. נכתב כי הנאשם שוחרר בתנאי איזוק, ללא מעורבות שרות המבחן, וכי ההתרשמות בשלב המעצר היתה שצריכת אלכוהול מהווה גורם מגביר סיכון מצדו. נכתב כי בתקופה שקדמה למעצר, חלה אצלו התדרדרות כשברקע דפוסי צריכת אלכוהול, אך הוא שולל בעייתיות או נזקקות טיפולית. בעניין העבירה, הנאשם נטל אחריות חלקית, וטען כי פעל בתגובה להתנהגות אלימה מצד המתלוננת. קצין המבחן התרשם כי הנאשם מרוכז בעיקר במצוקותיו, ומתקשה לזהות את חלקו בדינמיקה הזוגית, ואת האלמנטים האלימים העולים מבחירותיו. אשר להשפעת האלכוהול, אישר כי צרך אלכוהול באופן שהשפיע עליו, אך טען שצריכתו נמוכה, ושולל בעייתיות. בשיחה עם המתלוננת מסרה כי חלה הרעה בהתנהגות הנאשם לאחר לידת בנם הבכור, לרקע צריכת אלכוהול יומיומית, וכי ניסתה להביאו להפסיק גם על ידי גיוס בני משפחתו, אך הדבר לא צלח למרות שהתחייב להפסיק שתיית אלכוהול. המתלוננת הביעה רצון לשמר את הזוגיות, ככל שיקבל טיפול גמילה. נכתב כי זוהו גורמי סיכון הקשורים בצריכת אלכוהול, העדר מודעות, ותחושות כעס כלפי המתלוננת. קיים סיכון להישנות עבירות, וצריכת האלכוהול מגבירה אותו. בסיכומו של דבר, נכתב כי בהעדר מוטיבציה ובשלות לטיפול, אין המלצה שיקומית, והנאשם נמצא בלתי מתאים להליך הקהילתי המצריך הכרה בבעייתיות הקיימת. בעניין הבקשה ליציאה לעבודה, נכתב כי ההצעה שהעלה הנאשם אינה כוללת פיקוח. לצד העירנות למצבו הכלכלי הדחוק וההערכה כי יציאה לעבודה תפחית לחצים, לא הומלץ לאשר זאת, בשל הסיכון הקיים.

למרות האמור בתסקיר, ביום 8.7.24 עתר ב"כ הנאשם למתן תסקיר משלים, וטען כי הנאשם הפנים את הבעייתיות ומוכן להשתלב בטיפול. לבקשה זו נעתרתי והוריתי על דחיית הדיון.

ביום 6.8.24 הוגש תסקיר משלים, בו נכתב כי תואמה עבור הנאשם פגישה ביחידה העירונית להתמכרויות, אך הוא מסר שם כי מעוניין לטפל בעצמו. הנאשם שב והכחיש קיומה של בעיית התמכרות, ועלה כי רצונו הוא לשוב לעבודתו ולשגרת חייו, לפיכך נמצא על ידי היחידה כבלתי מתאים לטיפול. בהמשך לתסקיר זה, קבעתי כי הטיעונים לעונש יתקיימו לאחר תום פגרת בתי המשפט.

לאחר האמור, פנה הנאשם בערר לבית המשפט המחוזי, בעתירה להסרת האיזוק, לשם יציאה לעבודה (עמ"ת 8686-09-24). בית המשפט המחוזי הורה כי ינתן בעניין זה תסקיר נוסף מטעם שירות המבחן. בעקבות זאת, הוגש תסקיר מעצר ביום 1.9.24.

בתסקיר המעצר נכתב כי הנאשם מתאר את קשייו נוכח התמשכות האיזוק על פני 8 חודשים, והוא מתוסכל וכעוס ממצבו. כמו כן, נכתב כי לא חלו כל שינוי או הגמשה בעמדותיו ותפישת עצמו וניתן להתרשם מעמדות נוקשות כלפי המתלוננת, ריכוז בעצמו ובקשייו, וקושי להתייחס לצרכי בני משפחתו. בסוגיית היציאה לעבודה צוין כי בקשת הנאשם נבדקה לאור החלטת בית המשפט המחוזי, וכי אחיו מוכן לפקח עליו בעבודה בפיצרייה שבבעלותו. נכתב כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה כלפי המתלוננת עודנו קיים, אך לצד זה, התמשכות האיזוק מגבירה את התלות, חוסר האונים ומצבי הדחק במסגרת המשפחתית, וההערכה היא כי השתלבותו בעבודה קודם למועד גזר הדין עשויה להפחית לחצים ולהוות גורם מפחית סיכון במצבו, לכן הומלץ לאפשר יציאתו לעבודה בפיקוח.

ביום 22.9.24 התקיים דיון, בו שב הנאשם ועתר להסרת האיזוק ויציאה לעבודה, ואילו התביעה התנגדה ודרשה לקיים את הטיעונים לעונש. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ניתנה החלטתי בה הסברתי כי לא אוכל להיעתר לבקשה ליציאה לעבודה, בשעה שקיים סיכון מצד הנאשם, ולא קיים כל אופק שיקומי. נוכח תוכן התסקירים, הוריתי כי יישמעו הטיעונים לעונש, וכך היה. בתום הטיעונים, נדחה הדיון לצורך מתן גזר הדין.

נמסר מן המזכירות, כי על החלטתי שלא לאפשר יציאה לעבודה עובר למתן גזר הדין, הוגש ערר נוסף מטעם הנאשם (עמ"ת 70212-09-24). בית המשפט המחוזי קיבל את הערר, הורה על הסרת האיזוק, והתיר יציאה לעבודה, עד מועד גזר הדין.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה לעניין חומרת העבירה, תקיפתה של בת הזוג בעוצמה שגרמה לה להסתחרר וליפול ארצה, כשגם לאחר מכן הנאשם המשיך להכותה, למול עיני הילדים. התביעה ערה לכך שאין לנאשם עבר פלילי, אך נטען כי לצד זה המדובר במי שאינו מכיר בבעייתיות כלשהי בהתנהלותו וקיים מצדו סיכון להישנות אלימות כלפי המתלוננת. יותר מכך, נכתב כי האלכוהול מגביר את הסיכון. התביעה הפנתה לכך שבית המשפט הושיט יד לנאשם, בניסיון לגייסו לטיפול שיקומי, אך הוא שלל זאת. לדעת התביעה, המתחם ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, ובענייננו יש להטיל עונש בחלק התחתון של המתחם בשל העדר עבר פלילי. לפיכך, עתירת התביעה היא להטיל מאסר של 16 חודשים, וכן מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם טען כי אף הנאשם נחבל באירוע, ומדובר בנאשם שאינו צעיר, ולא צבר עבר פלילי. נטען כי הראיה הטובה לכך שהנאשם אינו מושפע לרעה מאלכוהול נלמדת מהעדר הרשעות קודמות. בעניין גישתו כלפי הצורך בטיפול, טען ב"כ הנאשם כי היחידה להתמכרויות הציעה לו טיפול ממושך של שנה, אך לדעתו הדבר אינו נחוץ כיוון שאין בעייתיות, והא-ראיה שכאמור, אין הרשעות קודמות. עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך שהוא היה עצור 16 יום, ולאחר מכן שהה באיזוק במשך כ-8 חודשים. עתירת הנאשם היא לענישה הנעה בין 4 ל-6 חודשי עבודות שירות, ולתמיכה הוגשה אסופת פסיקה.

הנאשם בדברו האחרון אמר שהוא שוהה בבית באיזוק כבר 8 חודשים ואין לו כוח. עוד אמר כי הוא מבין שעשה טעות ולא יחזור על כך.

מתחם העונש ההולם

ברע"פ 2503/24 נחיוב נ' מד"י (28.3.24), אמר בית המשפט העליון:

בית משפט זה שב ועומד על החומרה המגולמת בעבירות אלימות בתוך המשפחה, ושל עבירות אלימות כלפי נשים מצד בני זוג בפרט. דומה, כי למרבה הצער הללו הפכו בשנים האחרונות לחזון נפרץ במחוזותינו. באחת הפרשיות ציינתי:

"[...] יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף [...] "רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (28.1.2021);
וברע"פ 340/21 מסרי נ' מד"י (28.1.21), אמר בית המשפט העליון:
כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף לאחרונה ממש, ניתן פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 4355/24 אבו אנטילי נ' מד"י (23.6.24), שם נאמר: בשולי דבריי, מצאתי להדגיש את החומרה המיוחדת שכרוכה בעבירות אלימות שמבוצעות כלפי נשים בסביבתן המוגנת ביותר, בפרט על ידי בני זוגן. חומרה זו מחייבת את בתי המשפט להשית על המבצעים עבירות מעין אלה ענישה הולמת שיש בה כדי להרתיעם וכן כדי להפגין את סלידתה של החברה מהמעשים (ראו למשל: ע"פ 4071/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [נבו] (12.07.2023)).
מנעד הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג הוא רחב ביותר, שכן מגוון המקרים, הנסיבות וההתרחשויות מחייב התייחסות פרטנית לכל מקרה ומקרה. כידוע, נוהגים בתי המשפט להחמיר בנוגע לעבירות אלו, בייחוד במקום בו לא מתקיימים שיקולי שיקום משמעותיים. בעניין זה, אפנה על דרך הקיצור למקרים רבים בהם הוטלו עונשי מאסר כבדים בגין אלימות כלפי בת הזוג: רע"פ 1805/11 שמחייב נ' מד"י (7.3.11); רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מד"י (19.11.12); רע"פ 10162/16 ואקנין נ' מד"י (23.1.17); רע"פ 977/16 פלוני נ' מד"י (10.2.16); ע"פ 4800/12 סולומון נ' מד"י (12.2.13); עפ"ג (מח' מרכז) 23421-06-18 פלוני נ' מד"י (4.3.19); עפ"ג (מח' מרכז) 60542-02-19 נחום נ' מד"י (21.5.19); עפ"ג (מח' מרכז) 19524-11-20 אלעביד נ' מד"י (13.12.20); ת.פ 18261-12-10 מד"י נ' מיצקו (18.10.12); עפ"ג (מח' מרכז) 62934-07-21 זכרוב נ' מד"י (לא פורסם).
לצד זה, מקום בו דובר ברף חומרה פחות גבוה או שהתקיימו שיקולי שיקום, לא פעם הסתפק בית המשפט בענישה של עבודות שירות (למשל: רע"פ 8926/21 דוקרקר נ' מד"י (29.12.21); רע"פ 7660/19 פלוני נ' מד"י (21.11.19); רע"פ 303/16 פלוני נ' מד"י (13.01.2016); רע"פ 6037/15 צדקה נ' מד"י (07.09.2015); עפ"ג (ב"ש) 37556-11-21 מד"י נ' סבלייב (02.02.2022); עפ"ג (חי') 26397-07-21 מד"י נ' עואד (14.12.2021); עפ"ג (י-ם) 48832-10-15 פלוני נ' מד"י (09.08.2016); ת"פ 18575-07-19 מד"י נ' פלוני (26.1.20)).

ברע"פ 5002/24 דוידוב נ' מד"י (30.6.24), שאף הוא נדון לאחרונה, נדחתה בקשת הנאשם לרשות ערעור על חומרת העונש שהוטל עליו בעפ"ג (מח' מרכז) 32854-01-24. באותו עניין שנדון בתחילה לפניי, דובר בשלושה אירועי אלימות כלפי בת הזוג, אשר באחד מהם בעט בישבנה, בשני - דחף אותה בעת שהלכו ברחוב כך שנפלה ונגרמו לה שפשופים וסימנים בזרוע ובירך, ובשלישי - איים עליה כי יחתוך לה את הראש כמו שחותכים ראש לנחש. לאותו נאשם לא היה כל עבר פלילי, אך התבלטה גישתו הנוקשה כלפי בת הזוג, ולא התקיימו שיקולי שיקום. בגזר הדין, דחיתי את עתירתו להטלת עבודות שירות, וגזרתי עליו 6 חודשי מאסר בפועל. על גזר הדין הוגשו ערעורי שני הצדדים, זה בכה וזה בכה. בית המשפט המחוזי החליט להחמיר את העונש, קבע כי המתחם ההולם נע בין 9 ל-15 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר. כאמור, הבקשה לרשות ערעור, נדחתה, ולדעתי יש בכך כדי ללמד לענייננו, שהוא חמור יותר הן מבחינת רף האלימות, והן מבחינת תוצאותיה.

הנאשם דן היכה את בת זוגו בראשה, בעוצמה שגרמה לה להסתחרר וליפול ארצה. בעודה שרועה על הרצפה, המשיך והיכה אותה ברגליו וידיו, ובכך יש כדי ללמד על אכזריות. כל זאת, עשה כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ולענין ילדיהם הקטנים. כבר נקבע פעמים רבות כי הנסיבה לפיה פעל הנאשם תחת השפעת אלכוהול, לא רק שאין בה כדי לשמש נימוק להקלה, אלא להיפך (למשל: ע"פ 5760/14 פלוני נ' מד"י (3.6.15); ע"פ 8998/12 גואטה נ' מד"י (1.12.13); ת"פ (מח' ת"א) 28831-01-22 מד"י נ' פינחסוב (6.8.23); עפ"ג (מח' י-ם) 31007-02-24 בן נון נ' מד"י (11.3.24)).

תיאור עובדות המקרה מעורר את הרושם של פרץ אלימות ברוטאלי ובלתי נשלט, שרק בנס הסתיים כפי שהסתיים. נקל לתאר כי אירוע שכזה עלול לגרום טראומה מתמשכת לילדים רכים, אשר נאלצו להיחשף לאלימות אביהם כלפי אמם.

כתוצאה מן האירוע נגרמו למתלוננת חבלות משמעותיות, לרבות חשש לפריקת אצבעה. אמנם אף הנאשם נחבל, ככל הנראה כתוצאה מניסיונות המתלוננת להתגונן מפניו, אך לא מצאתי בכך שיקול משמעותי לקולא. לאור מדיניות הענישה ובשים לב לנסיבות המקרה, טיב החבלות, והחומרה היתרה הגלומה בכך שהנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול, אני קובעת כי המתחם ההולם נע בין 7 ל-18 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם עברו הנקי של הנאשם יישקל לטובתו.

מצד שני, עולה מתסקירי שירות המבחן, כי מדובר במי שגישתו כלפי המתלוננת נוקשה, ואינו מכיר בדפוסיו האלימים, ובהשפעתה הרעה של צריכת אלכוהול עליו. יותר מזה, עלה כי למעשה הנאשם נוטל אחריות חלקית בלבד לעבירות. גישתו של הנאשם מעוררת קושי רב, בייחוד בשים לב לנכונותה של המתלוננת לשקם את הזוגיות עמו, וניסיונותיה להביאו לידי גמילה מאלכוהול, למרות מה שעולל לה. קשה מאד לקבל את עמדתו המכילה סתירה פנימית, כשמחד - ביקש לבחון התאמתו להליך קהילתי ובכך העיד על עצמו כי הוא נזקק לשיקום, ומאידך - הוא מתכחש לצורך בטיפול כלשהו.

כפי שנכתב למעלה, לאחרונה הותר לנאשם לצאת לעבודה בפיקוח, אך זאת לא משיקולי שיקום, כי אם בשל הערכת שירות המבחן כי היא ביציאתו לעבודה עד מתן גזר הדין, כדי להפחית את מצוקתו הכלכלית והלחצים שנוצרו בתקופת האיזוק. נכתב בתסקיר האחרון כי עולה חשש שמא המשך השהייה בתנאי איזוק עלול להגביר את כעסיו כלפי המתלוננת, ולדעתי יש בכך כדי לעורר דאגה.

בסופו של יום, יש לגזור את הדין על פי עקרון ההלימה, בהעדר אופק שיקומי.

שקלתי את עתירת הנאשם להטיל מאסר בעבודות שירות, אך לא אוכל להיעתר לה. כידוע, זהו עונש בעל מאפיינים שיקומיים, שנועד עבור מי שמכיר באשמתו ומעוניין לשנות דרכיו, וכפי שנאמר בע"פ 779/08 מוסלי נ' מד"י (1.4.09):

מטבע הדברים, לבית המשפט הסמכות הבלעדית לשקול את שיקולי הענישה ולאזן בין שיקולי הגמול וההרתעה לבין שיקולי השיקום בעניינו של נאשם אינדיבידואלי. משגוזר בית המשפט על נאשם עונש מאסר בעבודות שירות, הוא נותן בכך משקל מיוחד להיבט השיקום בענישה על פני תכלית הגמול וההרתעה.

לצער, לפנינו נאשם שתקף את בת זוגו באופן אכזרי לעיני ילדיו, וגרם לה חבלה משמעותית. למרות ההזדמנות שניתנה לו לשקם עצמו, בחר להימנע מכך, תוך טענה לפיה אינו זקוק לטיפול שהוצע לו. במצב הדברים, הטלת עונש מינורי של עבודות שירות, תחטיא את מטרות הענישה, ואינה מתיישבת עם האינטרס הציבורי. אני סבורה כי יש להטיל מאסר בפועל, וכי עברו הנקי של הנאשם ותקופת האיזוק, תומכים במיקומו בחלק התחתון של המתחם.

כיוון שמדובר בבני זוג שהם הורים לילדים קטנים, ולא נטען כי בוצעה הפרדה כלכלית של משק ביתם, אמנע מהטלת פיצוי כספי. עם זאת, יוטל קנס.

סופו של דבר, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, על פי רישומי שב"ס.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת זוגו, עם חבלה.

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת זוגו, ללא חבלה. ג. קנס בסך 2,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים רצופים, החל מיום 1.1.25 ובכל 1 לחודש עוקב.

פיקדונות יוחזרו בכפוף לכל הוראה חוקית.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ב' חשוון תשפ"ה, 03 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.